

02-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল –শিৱবাবা হৈছে অলৌকিক পথিক, যিয়ে তোমালোকক বহুত সুন্দৰকৈ গঢ়ি তোলে, তোমালোকে এই পথিকজনক স্মৰণ কৰি কৰি প্ৰথম শ্ৰেণীৰ (first class) হৈ যোৱা”

*প্ৰশ্ন :- প্ৰতিজন ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থীয়ে সংগমযুগত কোনটো পুৰুষাৰ্থ কৰিবৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ মত লাভ কৰে?

*উত্তৰ :- ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থীসকলে শ্ৰীমত লাভ কৰে যে এই সময়ত পৱিত্ৰ হৈ ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। প্ৰত্যেকে নিজৰ কথা চিন্তা কৰা আৰু আনক কোৱা যে বেহদৰ (অসীম) পিতাৰ পৰাৰ ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বৰ বাবে এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰতাৰ ৰাখী বান্ধা, এই মৃত্যুলোকত বৃদ্ধি কৰাটো বন্ধ কৰা। পিতাৰ হৈ স্বৰ্গৰ যোগ্য হোৱা। পিতাৰ মতত এই সময়ত নিৰ্বিকাৰী হ'লে তোমালোক ২১ জন্মৰ বাবে নিৰ্বিকাৰী হৈ যাব।

*গীত :- হে দূৰণিৰ পথিক আমাকো লগত লৈ ব'লা...

ওম শান্তি। এই ৰেকৰ্ড (গীত) সকলোৱে শুনি আছা, “হে দূৰণিৰ পথিক আমাকো লগত লৈ ব'লা”। তোমালোকে জানা যে আমাৰ মাতা পিতা হৈছে দূৰণিৰ বাসিন্দা। এই (লৌকিক) মাতা পিতা ওচৰতে থাকে। সকলো মানুহে সেই দূৰণিৰ পথিকজনক মনত পেলায়। দূৰণিৰ পথিকজনে পৰীস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰে, যাক স্বৰ্গ বা হেভেন বুলি কোৱা যায়। নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। তাত কোনো দুখেই নাই। হে দূৰণিৰ পথিক – এনেকৈ কোনে মাতে? যদি সকলোৱে মাজতে পৰমাত্মা আছে, তেন্তে তেওঁলোকেতো নামাতিব যে ‘হে পৰমাত্মা আহাঁ’। এইটো নিশ্চিত যে সকলো দূৰণিৰ যাত্ৰী হয়, সকলোৱে তাৰপৰা (পৰমধাম) ইয়ালৈ অহাৰ যাত্ৰা কৰিব লাগে। প্ৰকৃততে সকলো মনুষ্য আত্মা পৰমধামৰ বাসিন্দা। ইয়ালৈ আহিছে অভিনয় কৰিবৰ বাবে। বহুত দীঘলীয়া যাত্ৰা। কিন্তু আত্মাই ছেকেণ্ডতে উপস্থিত হয়। উৰা জাহাজ (এৰোপ্লেন) আদিয়ো ইমান সোনকালে যাব নোৱাৰে। আত্মাই ছেকেণ্ডতে সূক্ষ্মবতন, মূলবতনলৈ উৰি যাব পাৰে। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰে বা ওপৰৰ পৰা নতুন আত্মা আহোঁতে একে সময়েই লাগে। নতুন আত্মাতো আহিয়েই থাকে। বৃদ্ধি হৈয়ে থাকে। আত্মাৰ দৰে তীব্ৰ গতিত কোনেও যাব নোৱাৰে।

তোমালোকে জানা যে পিতায়ো যাত্ৰা কৰিবলগীয়া হয়। তেওঁ এবাৰেই আহি সন্তানসকলক লগত লৈ যায়। ভক্তসকলেও জানে ভগৱান আহি তেওঁলোকক লৈ যাব। ইয়ালৈ আহি মিলন কৰিব উভতাই লৈ যাবৰ বাবেই। গোৱাও হয় - আমাক পতিতৰ পৰা পাৱন বনাবলৈ আহ। আমাকো লগত লৈ ব'লা। তোমালোকে জানা – যিসকলে ভালদৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব তেৱেঁই ওচৰলৈ আহিব। আচৰিত নহয়নে! তেখেতেই তোমালোকৰ পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু হয়। নহ'লেতো পিতাক বেলেগে শিক্ষকক বেলেগে মনত কৰা হয়। গোটেই জীৱনত পিতাও স্মৃতিত থাকে, শিক্ষকো স্মৃতিত থাকে। আজিকালি সৰুতেই গুৰুৰ ওচৰত শৰণ লয় সেয়েহে মাতা-পিতা-শিক্ষকৰ লগতে গুৰুকো মনত কৰে। পিছত যেতিয়া নিজৰ ৰচনা ৰচে তেতিয়া নিজৰ স্ত্ৰী আৰু সন্তানক মনত পেলোৱাত লাগি যায়। তেতিয়া মাতা-পিতা আদি কমকৈ মনলৈ আহে। এতিয়া তোমালোকৰ সেই এজন যাত্ৰীয়েই স্মৃতিত আছে। আত্মা পৱিত্ৰ হয়, আৰু সেই আত্মাই যেতিয়া নতুন শৰীৰ লয় তেতিয়া প্ৰথমশ্ৰেণীৰে শৰীৰ পাব। পৰমাত্মাই কয়, মই নতুন নাপাওঁ। মই তোমালোকক বহুত ধুনীয়া বনাবলৈ আহোঁ। বৈকুণ্ঠত (স্বৰ্গত) সকলো বস্তুৱেই সুন্দৰ হয়। ঘৰবোৰতো হীৰা-মুকুতাৰে সজ্জিত হৈ থাকিব। এই পথিকজন কিমান অলৌকিক! কিন্তু তোমালোকে বাৰে বাৰে তেওঁক পাহৰি যোৱা কিয়নো তোমালোকৰ মায়াৰ লগত যুদ্ধ লাগি থাকে। মায়াই তোমালোকক মনত পেলাব নিদিয়। পিতাই কয় - তোমালোকে মোক কিয় মনত নেপেলোৱা? কোৱা যে বাবা কি কৰিম পৰৰ বশ অৰ্থাৎ মায়াৰ বশ হৈ যাওঁ। তোমাক পাহৰি যাওঁ, পিছত সেই সুখ নাথাকে। ৰজাৰ ওচৰত জন্ম ল'লে সন্তানসকল বহুত আনন্দিত

হয়। কিন্তু দ্বাপৰৰ ৰজাসকলৰ ৰাজ্যতো সুখ দুখ দুয়োটাই থাকে। কোনোৱাই খং কৰিলে তেতিয়া দুখী হ'ল। এনেকুৱা নহয় যে ৰজাই খং নকৰে। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী সকলকো কেতিয়াবা খঙত ওলট-পালট কৈ দিয়ে। সন্তানসকল যোগ্য নহ'লে সিংহাসনত বহিব নোৱাৰিব। ডাঙৰজন সন্তান যোগ্য নহ'লে সৰুজনকে সিংহাসনত বহাই দিয়ে। ইয়াত পিতাই কয় শ্ৰীমতত চলি থাকা। মই তোমালোক সন্তানসকলক ২১ জন্মৰ বাবে ভাৰতৰ ৰজা বনাওঁ। এই ভাৰত দৈৱী ৰাজস্থান আছিল অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এই কথা তোমালোক সন্তানসকলেই জানা, যিসকলে ব্ৰহ্মাৰদ্বাৰা ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছে।

তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ সম্পূৰ্ণ জীৱন কাহিনী (biography) জানিছা। বাকী কোনো মানুহেই তেখেতৰ জীৱন কাহিনী নাজানে। আমি ঈশ্বৰ পিতা (god father) বুলি কয় কওঁ, এয়াও নাজানে। কিহৰ কাৰণে মাতে? আমাক আমাৰ সম্পত্তি দিয়া। কিন্তু সেয়া কেনেকৈ পোৱা যায় এয়াও কোনেও নাজানে। সম্পত্তিতো পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়। পিতা হৈছে পথিক। এই সকলোবোৰ যি অতিকৈ সুন্দৰ আছিল, সেইবোৰক মায়াই কুশ্ৰী কড়ি তুল্য বনাই দিছে। পথিক আৰু ৰূপহী ছোৱালীৰ (মুছাফিৰ আৰু হাছিনাৰ) এটা কাহিনীও আছে। এই পথিকজনে কিমানক সুন্দৰ বনায় আৰু কিমান উচ্চ বনায়। পিতাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। আমি পিতাৰ হৈছো, তেখেতে আমাক ভগৱান-ভগৱতী বনায়। কোৱা হয় তোমালোকৰ আত্মা ছিঃ ছিঃ হৈছে সেয়ে শৰীৰো তেনেকুৱাই পোৱা। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰিলে আত্মাক পৱিত্ৰ বনাম, তেতিয়া শৰীৰো নতুন পাবা। তোমালোকে সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী মহাৰজা-মহাৰাণী আছিল, এতিয়া মায়াই মলিন কৰি দিলে। মোকো পাহৰাই দিলে। এয়াও খেল। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে বাবাই প্ৰত্যেকজন যাত্ৰীক পৰীস্থান অথবা স্বৰ্গৰ মালিক বনাই আছে। সেয়েহে তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। এনে নহয় যে বাপদাদাই কোনোবা সন্তানৰ মতত চলিব লাগিব। নহয়, সন্তানসকলে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাক নিজৰ মত দিব নালাগে। ব্ৰহ্মাৰ মত জনাজাত। তেওঁ হ'ল জগত পিতা গতিকে জগত মাতাও তেনেকুৱাই হ'ব। জগদম্বাৰ মতেৰে সকলোৰে স্বৰ্গৰ মনোকামনা পূৰণ হয়। এনে নহয় যে জগদম্বায়ে কোনো মানুহৰ মতত চলিব লাগে। নহয়। মানুহেতো জগদম্বা, জগতপিতাৰ মতক নাজানে। কোৱা হয় - ব্ৰহ্মাও যদি নামি আহে তেতিয়াও তোমালোক শুধৰণি নহ'বা। জগদম্বাৰ বাবে কয় কোৱা নহয়? মানুহে একেবাৰেই নাজানে যে এওঁক কয় পূজা কৰা হয় আৰু এওঁনো কোন? এয়া এতিয়া তোমালোকে জানিছা। চোৱা, মাম্মাই মত দিবলৈ চৌদিশে যায়। এদিন চৰকাৰেও এই মা-দেউতাক জানিব। পিছে শেষৰফালে আকৌ অতি পলম (too late) হৈ যাব। বৰ্তমান ৰজা-ৰাণীৰ ৰাজ্য নাই। দুনিয়াৰ মানুহে এইটো নাজানে যে এই সকলোবোৰ নাটকত পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। আগতে আমি জানিছিলো নেকি যে আমি অভিনেতা (actor) হওঁ। কেতিয়াবা হয়তো কোৱা হয় আত্মা নগ্ন অৱস্থাত আহি পিছত চোলা ধাৰণ কৰি অভিনয় কৰে। পিছে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক কোনেও নাজানে যে কোন পোন প্ৰথমে পূজাৰ পৰা পূজাৰী হয়। একোকেই নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা এই পৰমধামৰ পথিকজন অনন্য, এওঁৰ মহিমা সীমাহীন। এয়াতো হয়েই পতিত সৃষ্টি, যি পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব তেৱেঁই নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব। গোটেই দুনিয়াখনেতো স্বৰ্গলৈ নাযায়। গোটেই দুনিয়াখনে ৰাজযোগ নিশিকে। গোটেই দুনিয়াখনে পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব সেয়ে চাফা হোৱা দৰকাৰ। তাৰ পিছত পৱিত্ৰ সৃষ্টিলৈ আহি তোমালোকে ৰাজ্য কৰিব লাগিব সেয়েহে গোটেই দুনিয়াখনে চাফা হৈ যায়। সত্যযুগত কিমান যে পৰিস্কাৰ আছিল! সোণ-ৰূপৰ মহল আছিল। অলেখ সোণ থাকে। এটা কাহিনীও শুনায় - সূক্ষ্মলোকত বহুত সোণ দেখিছিল, ক'লে - অকণমান লৈ যাওঁ পিছে ইয়ালৈ আনিব পাৰিব পাৰিব জানো। এতিয়া তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰে বৈকুণ্ঠ দেখা পোৱা যি এতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। যাৰ ৰচোতা হৈছে পিতা। মালিক নহয় জানো। মালিক বুলি গৰাকীজনক কোৱা হয়। যেতিয়া কোনোবা গৰাকীবিহীন হৈ যায় তেতিয়া কোৱা হয় এওঁৰ মাতা-পিতা নাই। গৰাকী অবিহনে হাই-কাজিয়া কৰে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছো, আমি পৰদেশী হয়। ইয়াত কেৱল চৰিত্ৰ ৰূপায়ণৰ বাবে আহিছো। পিতাও নিশ্চয় আহিবলগীয়া হয়। এতিয়া আমি পতিতৰপৰা পৱিত্ৰ হৈ উচ্চ পদ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। আমি ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী (god fatherly student's)। এৱেঁ (ব্ৰহ্মা) শুনি

আছে। যেনেকৈ এওঁ পৱিত্ৰ হৈ ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰে ঠিক তেনেকৈ তোমালোক সকলোৱেই কৰা। সকলোৱে চিঞৰি মাতা – হে দূৰণিৰ পথিক ইয়ালৈ আহি আমাক দুখৰপৰা উদ্ধাৰ কৰা, সুখধামলৈ লৈ ব'লা। পৱিত্ৰ দুনিয়া হৈছে সত্যযুগ। সেইখন হৈছে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া সেইখনেই পুনৰ বিকাৰৰ দুনিয়া হৈ গৈছে। নিৰ্বিকাৰী দুনিয়াত নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকে। ইয়াত সকলোৱে বিকাৰী, নামেই হৈছে দুখধাম, নৰক। পিতাই আহি পুৰণি দুনিয়াখনক নতুন বনায়, পুনৰ তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়াটোৱেই হৈছে পিতাৰ কাম। তেখেতক কোৱা হয় দূৰণিৰ পথিক আহ। আত্মাই তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি স্মৰণ কৰে। জানে যে আমিও তাত, পৰমধামত পৰমপিতাৰ লগত একেলগে আছিলো। পিতাই এয়াও বুজাইছে যে আমি ৮৪ জন্ম ভোগ কৰি এতিয়া অপৱিত্ৰ হৈছো। চিঞৰি মাতি থাকো দূৰণিৰ পথিক আহ। আমিতো তমোপ্ৰধান পতিত হৈ গ'লো, আপুনি আহি আমাক সতোপ্ৰধান বনোৱা। তমোপ্ৰধানৰপৰা সতোপ্ৰধান হোৱা, পুনৰ সতোপ্ৰধানৰপৰা তমোপ্ৰধান হ'বা। তেওঁ (শিৱবাবা) দূৰণিৰ পথিক আহি এওঁৰ দ্বাৰা (ব্ৰহ্মাৰ) তোমালোকক পঢ়ায় –মানুহৰ পৰা দেৱতা বনাবৰ বাবে। তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কৰা দৰকাৰ। পিতাই আহি প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বনায় আৰু কয় এই অন্তিম জন্মটোত পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়া পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হ'বা। এই পৱিত্ৰতাক লৈ যে কাজিয়া লাগে। অবলাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া শ্ৰীমতত চলিব লাগে। এতিয়া বিনাশৰ সময়ত সকলোৰে বুদ্ধি বিপৰীত হৈছে। পিতাক নাজানে, তেওঁৰ পৰা বিপৰীত হৈ আছে। কৈ দিয়ে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী। সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিলেতো কোনো প্ৰীত নাথাকিল।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কোৱা আমি সকলোৰেপৰা প্ৰীত আঁতৰাই এক পিতাৰ প্ৰতি ৰাখিলে নিশ্চয় তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি পাম। পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত হয়তো থাকা, কিন্তু যদি পৰীস্তানৰ পৰী হ'ব বিচৰা তেন্তে নিৰ্বিকাৰী হোৱা। নহ'লে তাত কেনেকৈ জন্ম পাবা? এইখনতো হৈছে বিকাৰৰ দুনিয়া, নৰক। নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া স্বৰ্গক কোৱা হয়। সৃষ্টিতো সেইখনে, কেৱল নতুনৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা নতুন হয়।

এতিয়া পিতা আহিছে পতিত সৃষ্টিখনক পৱিত্ৰ কৰিবলৈ সেয়ে নিশ্চয় তেওঁৰ মতত চলিব লাগিব। শ্ৰীমতৰ গায়ন আছে। ভগৱানে কৈছে – সন্তানসকল, মই তোমালোকক এনেকুৱা ভগৱতী-ভগৱান বনাওঁ। প্ৰকৃততে তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকলক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি, এই সূক্ষ্মবতন নিৱাসী ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰকো দেৱতা বুলি কোৱা হয়, ভগৱান নহয়। সবাতোকৈ উচ্চ হৈছে মূলবতন, দ্বিতীয়তে সূক্ষ্মবতন। এই স্থূলবতন একেবাৰে তৃতীয় স্থানত আছে। ইয়াত বাস কৰাসকলক কেনেকৈ ভগৱান বুলি ক'ব? বিকাৰী দুনিয়াক নিৰ্বিকাৰী বনাওতা এজনেই। এতিয়া যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমানই উচ্চ পদ পাব। সন্তানসকলে জানে যে মা-দেউতা, জগদম্মা, জগতপিতাই গৈ পোন প্ৰথমে মহাৰজা-মহাৰাণী হয়। এতিয়া তেওঁলোকেও পঢ়ি আছে। পঢ়াওঁতাজন হৈছে শিৱবাবা। স্মৰণো তেওঁকে কৰে। তোমালোকে এতিয়া তেখেতৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছা। পিতাই কৈছে এই অন্তিম জন্ম মোৰ মতত চলি নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকা, তেতিয়াহে ২১ জন্ম তোমালোক নিৰ্বিকাৰী হ'বা। পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ এই সংগম যুগটোৱে আছে। পিতাই কৈছে মই আহিছো, সেয়েহে এই অন্তিম জন্মটো মোৰ মতত চলি নিৰ্বিকাৰী হোৱা। প্ৰত্যেকেই নিজে নিজৰ বাবে চিন্তা কৰিব লাগে আৰু যিয়েই তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহে তেওঁক ক'ব লাগে বেহদৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব যদি বিচৰা তেন্তে পৱিত্ৰতাৰ ৰাখী বান্ধা। এতিয়া মৃত্যুলোকত বৃদ্ধি কৰিব নালাগে। ইয়াততো আদি-মধ্য-অন্ত দুখেই। আসুৰী সম্প্ৰদায়। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাই ৰাজ্য কৰিছিল। এতিয়া নৰকবাসীয়ে তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে আমি়েই পৱিত্ৰ পূজ্য আছিলো। এতিয়া আমি পুনৰ পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হ'ব লাগে। তোমালোকে বিচৰা নেকি যে আমি সন্তান জন্ম দিওঁ আৰু সিহঁতো নৰকবাসী হওক? নৰকত সন্তান জন্ম দিয়াৰ প্ৰয়োজনেই বা কি। তাতকৈ স্বৰ্গলৈ গৈ ৰাজকুমাৰ সন্তান কিয় জন্ম নিদিওঁ। পিতাৰ হ'লেহে তোমালোক যোগ্য হৈ যাবা। আজিকালি সন্তানেও দুখ দিয়ে। সন্তান জন্ম হ'লে সুখ, মৰি গলে দুখ। সত্যযুগত গৰ্ভতো মহলেই হ'ব, বাহিৰলৈ আহিও মহলেতেই থাকিব। এতিয়া পিতাই তোমালোকক নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী বনায়।

আমি হৈছো ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। পিতাৰ সন্তানো, শিক্ষক ৰূপত বিদ্যাৰ্থীও। গুৰু ৰূপত অনুগামীও (followers) হওঁ। আমি আত্মা হৈছো পিতাৰ অনুগামী। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যোৱা। নহ'লে শান্তি খাব লাগিব। বাকী ব্যৱসায় বাণিজ্যতো কৰিবই লাগিব, নহ'লে নো ল'ৰা-ছোৱালীক কেনেকৈ চম্ভাল কৰিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধিৰ প্ৰীতি আঁতৰাই এজন পিতাৰ সৈতে লগাব লাগে। পৱিত্ৰ হৈ পৰীক্ষানৰ পৰী হ'ব লাগে।

(2) আমি মাতা-পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ বশৱৰ্তী হৈ নিজৰ মত দিব নালাগে।

***বৰদান:-** সময়ৰ মহত্বক বুজি ব্যৱ্থক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোতা জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ (knowledgeful) মহান আত্মা হোৱা।

৬৩ জন্মতো ব্যৱ্থতেই কটোলা, এতিয়া সমৰ্থ হ'বলৈ এই এটা জন্ম আছে, ইয়াক ব্যৱ্থ নকৰিবা কিয়নো সংগমৰ এই এটি-এটি পল পদমৰ হিচাপত উপাৰ্জন কৰাৰ বাবে, এয়া উপাৰ্জন কৰা সময়ৰ যুগ, সেয়েহে কেতিয়াও সমৰ্থক এৰি ব্যৱ্থৰ পিনে যাব নালাগে। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যিয়ে যিমান সমৰ্থ হ'ব তেওঁ সিমান আনকো সমৰ্থ বনাব। এনেকৈ যিজনে সময়ৰ মহত্বক জানে তেওঁ নিজেই মহান হৈ যায়।

***শ্লোগান:-** এজন পিতাৰ আদেশত যদি চলি থাকা তেন্তে সমগ্ৰ বিশ্বই তোমালোকৰ ওপৰত স্বতঃ উৎসৰ্গিত হৈ যাব।

!!ওম শান্তি!!
